

LUC DEVISSCHER

Onze nieuwe commentator bij de zondagslezingen

Verderop in dit blad geeft Jean BASTIAENS voor het laatst commentaar bij de zondagslezingen. In het nieuwe kerkelijke jaar neemt Luc DEVISSCHER (55) de fakkel van hem over. Bij CCV, partner in christelijk vormingswerk, begeleidt hij al een kwarteeuw Bijbelgroepen en vormingen. „Maar ik heb de Bijbel nog steeds niet uitgelezen.”

‘In een onbewaakt moment neemt de Bijbel je te grazen’

Jozefien VAN HUFFEL

Na zijn studie theologie kwam Luc DEVISSCHER terecht in het onderwijs. Dat verruilde hij goeddeels voor het CCV, maar vier uur per week geeft hij nog steeds les in een technische school. De leerlingen houden hem gezond en herinneren hem eraan dat hij niet te veel jargon mag gebruiken. „Toen ik bij de Katholieke Bijbelstichting werkte en we de Nieuwe Bijbelvertaling presenteerden, had mijn toenmalige klas gereserveerde plaatsen.”

–Hoe lang hebt u al ‘iets’ met de Bijbel?

Het begon min of meer met een vraag van een priester-godsdienstleraar: „Waarom schrijft iemand een boek?” We waren zestien en hadden net zitten ploeteren in Latijnse verzen. Een boek schrijven was het laatste waar we aan dachten. Maar uiteraard sprak de leraar over het Nieuwe Testament. „Iemand schrijft omdat hij iets te vertellen heeft”, zei hij. „Zo eenvoudig kan het zijn.” In de loop van die lessenreeks flitste het door mijn hoofd dat ik ooit iets met de Bijbel wilde doen.

Via een omweg gebeurde dat ook. Bij het aartsbisdom bleek op een bepaald moment nood te zijn aan Bijbelse vorming. Ik sprong op die kar. Niet om in een stoffige achterkamer boeken te schrijven die slechts kenners lezen, maar om de Bijbel te vertalen naar de mensen vandaag.

–Ontdekt u nog nieuwe dingen in de Bijbel?

Voortdurend. Ik las hem nog nooit helemaal, om te beginnen. De Bijbel is geen boek om van kaft tot kaft te lezen. Meestal kom je bijvoorbeeld binnen via het rooster van het kerkelijke jaar en lees je in fragmenten. Dat heeft zijn waarde, maar wij beslisten 25 jaar geleden om Bijbelboeken te lezen. Anders dan bij een fragmentarische lezing, ontdek je dan verhaallijnen en klemtonen van de auteur. Nog steeds sporen we mensen aan om een heel boek te lezen of om toch te kijken wat er rondom te tekst staat.

Ook als ik een vorming voorbereid, ontdek ik nieuwe dingen, zelfs bij ‘doodgelezen’ teksten. Op de avond zelf verrassen me de invalshoeken die anderen aanbrenge. Lezen, herlezen en samen lezen – zo werkt het voor mij. Ook voor KERK & leven probeer ik nu elk fragment te lezen alsof het de eerste keer is dat ik het lees.

Luc Devisscher: „Ook voor KERK & leven probeer ik nu elk fragment te lezen alsof het de eerste keer is.” © Frank Bahn Müller

We denken dat we vertrouwd zijn met de Bijbel, maar soms staat er niet wat we menen dat er staat. Aan het eind van het Marcusevangelie sterft Jezus eenzaam, slechts een Romeins officier aan zijn zij. Weinigen weten echter dat Marcus Maria geen grote rol toebedeelt.

„We denken dat we met de Bijbel vertrouwd zijn, maar soms staat er niet wat we menen dat er staat”

Ook door diverse vertalingen naast elkaar te leggen, begrijp je dat de tekst die voor je ligt niet alleenzalmakend is. God sprak geen ‘Willibrords’ of ‘Statenvertaals’. Recentelijk werkte ik aan de Bijbel in Gewone Taal. Dan besef je hoe je dezelfde dingen anders kunt zeggen.

–Zijn er passages die u nog niet doorgrondt? Een van de Bijbelgroepen die ik begeleidt,

gaat al een kwarteeuw mee. Dat is mijn laboratorium, waar ik alles voor het eerst doe. Als we er aan iets nieuws beginnen, noem ik het vaak gemeend het mooiste dat ik ooit in de Bijbel las. Elk boek dat nog onontgonnen terrein is, is een opening wanneer je je verdiept.

Ik ben nu vooral bezig met de apostelen. Ik dacht dat we er wel drie per avond konden doen en dus op een jaar klaar zouden zijn. Na drie jaar zitten we aan Matteüs, de zesde apostel, en ik kan niet voorspellen wanneer het aan Judas zal zijn.

–Welke persoonlijke lessen leerde de Bijbel u?

Jaren geleden lasen we in heel Vlaanderen voor uit de Bijbel. We eindigden in Antwerpen en vooraf sprak ik met Paul Van den Berghe, de toenmalige bisschop. Toen ik studeerde, vond ik hem geweldig als exegeet. Hij vergrootte mijn liefde voor de Bijbel. Maar toen zei hij me: „Het gaat niet over de Bijbel alleen.” Dat bleef me bij. Ik was in dezelfde periode bezig met het boek Apokalyps. In een brief aan de gelovigen van Efeze luidt het: „Wat ik u verwijt, is dat u uw eerste liefde opge-

geven hebt.” De schrijver heeft het over Jezus. Toen bedacht ik dat mgr. Van den Berghe me misschien waarschuwde dat ik Christus niet mocht vervangen door een boek. We zijn geen mensen van het boek.

In een onbewaakt moment kun je op een tekst stoten die je plotseling iets doet beseffen. De Bijbel neemt je vaak te grazen. Je kunt hem niet openslaan en hopen dat hij zijn werk doet. Het werkt onverhoeds. In Bijbelgroepen waarschuwden we soms dat je na vier weken niet meer kunt zeggen dat je de tekst niet gelezen hebt. Je moet er iets mee doen, terzijde schuiven of ter harte nemen. De Bijbel doet iets met mensen, meer dan andere teksten. Daarom dat zo is, is ook voor mij nog steeds een groot mysterie. In elk geval neemt de belangstelling voor de Bijbel zeker niet af.

–En raakt dat mysterie ook uw eigen kruist?

Mijn echtgenote geeft ook godsdienst, maar we zoeken net zo goed hoe we de Blijde Boodschap kunnen doorgeven in ons nest. We merken dat de drie kinderen er ieder op hun eigen manier mee omgaan. We zijn een doorsneegezin.